U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. Z.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2004, č. j. 7 Az 226/2003 – 20, spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 11. 2004, č. j. 7 Az 226/2003 – 20 zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministra vnitra ze dne 29. 9. 2003, č. j. OAM-1683/AŘ-2002, jímž byl zamítnut jeho rozklad a současně potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen žalované) ze dne 26. 11. 2001, č. j. OAM-2631/VL-14-P16-2001, o zastavení řízení o udělení azylu podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu). K zastavení řízení došlo proto, že se žalobce opakovaně ve dnech 17. 10. 2001 a 23. 11. 2001 nedostavil k pohovorům za účelem objasnění svého návrhu na zahájení řízení o udělení azylu, přestože byl o termínech pohovorů řádně vyrozuměn, přičemž stav spisového materiálu nedovolil žalované rozhodnout ve věci.

Městský soud v Praze po přezkoumání věci dospěl k závěru, že správní orgány při svém rozhodování vycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci a na jeho základě vyvodily i správné skutkové a právní závěry, s nimiž se soud ztotožnil. Žalobu směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra proto jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správní (dále jen s. ř. s.) zamítl.

Ze spisu vyplývá, že výše uvedený rozsudek, ve kterém byl stěžovatel řádně poučen o možnosti podat do dvou týdnů od jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze, byl stěžovateli doručován na jím uvedenou adresu: P. 4, Ž. 216. Protože v den pokusu o doručení zásilky – 27. 1. 2005 – nebyl adresát v místě doručení zastižen, byla písemnost téhož dne uložena u pošty a adresát byl o tom písemně vyrozuměn. Druhá výzva k vyzvednutí zásilky byla učiněna při pokusu o doručení dne 7. 2. 2005. Písemnost zůstala uložena na poště až do 11. 2. 2005, avšak adresát

si ji nevyzvedl, a proto byla písemnost vrácena téhož dne zpět Městskému soudu v Praze. Dále ze spisu vyplývá, že žalobce se dostavil k uvedenému soudu dne 23. 2. 2005 a převzal osobně napadený rozsudek, jak o tom svědčí písemný záznam na doručence spolu s podpisem žalobce.

Kasační stížnost proti uvedenému rozsudku pak podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) u Městského soudu v Praze osobně dne 18. 3. 2005, jak vyplývá z otisku razítka podatelny uvedeného soudu. V tentýž den, tj. 18. 3. 2005, byla kasační stížnost stěžovatelem sepsána. Stěžovatel se jí domáhal zrušení napadeného rozsudku Městského soudu v Praze a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížnost věcně projednat, neboť je podána opožděně.

V souladu s ustanovením § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. platí, že lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s označením dne, který určil počátek lhůty.

Počátkem lhůty je den doručení písemnosti stěžovateli. Při doručování písemností určených fyzickým osobám, v souladu s ustanovením § 42 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v návaznosti na ustanovení § 46 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) platí, že písemnost určenou fyzické osobě soud předá doručujícímu orgánu k doručení na adresu jejího bytu, jejího místa podnikání, jejího pracoviště nebo místa, kde se zdržuje. V projednávané věci stěžovatel sdělil, že se zdržuje na adrese: P. 4, Ž. 216, a na tuto adresu mu Městský soud v Praze písemnost doručoval. Stěžovatel však nebyl v místě doručování zastižen, přičemž podle ustanovení § 46 odst. 3 o. s. ř. platí, že nebyla-li fyzická osoba zastižena na uvedené adrese a písemnost jí nebyla doručena ani na jiném místě, doručující orgán písemnost, která jí má být doručena do vlastních rukou (tak, jak tomu bylo i v projednávané věci), uloží na poště. Podle § 50b odst. 1 se doručovaná písemnost, kterou doručující orgán uložil, považuje za uloženou dnem, v němž se bezvýsledně pokusil písemnost adresátu doručit, neboť v místě doručování ani jinde příjemce nezastihl. Podle § 50c odst. 1, byla-li písemnost uložena, zanechá se v místě doručování adresátu výzva, aby si písemnost vyzvedl. Podle odst. 4 téhož ustanovení, nebude-li uložená písemnost vyzvednuta do tří dnů nebo, jde-li o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, do deseti dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

V projednávané věci byl dodržen poštou takto předepsaný postup a písemnost byla po bezvýsledném pokusu o její doručení stěžovateli uložena téhož dne, tj. 27. 1. 2005 na poště a adresát byl o tom vyrozuměn s výzvou, aby si písemnost vyzvedl s poučením o následcích nevyhovění takové výzvě. Lhůta deseti dnů uvedená v § 50c odst. 4 začala stěžovateli běžet dnem následujícím po uložení písemnosti, tj. dnem 28. 1. 2005 a její konec připadl na 6. 2. 2005. Jelikož tento den byla neděle, posunul se konec lhůty na nejbližší příští pracovní den, tj. pondělí dne 7. 2. 2005. Tento poslední den lhůty se pokládá za den doručení písemnosti, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Od uvedeného data začala běžet dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti, která skončila v pondělí dne 21. 2. 2005. Tento den se svým označením – pondělí – shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Nejpozději v tento den mohl stěžovatel podat kasační stížnost s účinky zachování lhůty;

stěžovatel však kasační stížnost podal osobně u Městského soudu v Praze až dne 18. 3. 2005. Stalo se tak nepochybně po uplynutí dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti a tudíž opožděně. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než konstatovat, že lhůta pro podání předmětné kasační stížnosti byla zmeškána a jako takovou ji musel podle § 46 odst. 1 písm. b) a § 120 s. ř. s. odmítnout. Nutno dodat, že na tomto závěru nic nemění skutečnost, že stěžovatel si osobně písemnost, tj. napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze vyzvedl osobně u tohoto soudu dne 23. 2. 2005. I v takovém případě totiž platí fikce doručení uvedená v § 46 a § 50 o. s. ř., jak bylo výše vyloženo, nehledě k tomu, že počítáno od data převzetí písemnosti by rovněž musela být kasační stížnost posouzena jako pozdě podaná. Od jejího doručení - 23. 2. 2005 - do data podání kasační stížnosti totiž nepochybně rovněž proběhla dvoutýdenní lhůta k podání této stížnosti.

Stěžovatel současně s kasační stížností požádal o přiznání odkladného účinku. Za situace, kdy byla kasační stížnost opožděně podaná, se Nejvyšší správní soud již tímto návrhem nemohl zabývat.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu